

EL CREADOR (104) DAVID SELVAS

La revolució dels actors

JUSTO BARRANCO / XAVIER CERVERA (FOTO)

David Selvas? És com un gat, que sempre cau dret”, suggereix una coneguda. Certament, hi ha rastres de felí en la seva mirada. I sembla que s’atreveix amb tot, tant a saltar de l’actuació a la direcció, com muntar la seva pròpia productora o criticar vaques sagrades del teatre actual, sembla inevitable concloure que, o cau sempre dret, o té almenys set vides. Acaba de triomfar a Barcelona i Madrid amb la seva adaptació *Hedda Gabler* i diumenge vinent ja estrena al Romea *L’habitació blava*, a partir de la versió que David Hare va fer fa uns anys de *La ronda*, el clàssic d’Arthur Schnitzler. Una versió que a Londres va protagonitzar Nicole Kidman i a la qual a Barcelona donaran vida Selvas i Àurea Márquez al costat de Nao Albet i María Rodríguez. Una obra sobre l’amor i el desig “en la qual tots es volen ficar al llit amb tots”, que Selvas codirigeix juntament amb Norbert Martínez i per a la qual han creat una petita productora, La Brutal, en què arrisquen “dineros i feina”. “Hi volem vincular gent amb qui fa temps que treballem i fer coses nostres, no només d’encàrrec”, diu Selvas. Concretament, fer “un teatre amb aspiració urbanita, en el qual els elements, el vídeo, la música, l’escenografia, són una part narrativa important de la història. Un teatre poc orgànic, poc Peter Brook, no com el seu, a prop de terra, sinó més sofisticat, més elaborat, que connecta amb un públic urbà. La nostra *Hedda Gabler* no s’entén a la Garriga i em sembla lògic, perquè és una història relacionada amb les malalties de la ciutat”.

Selvas va néixer a Santa Perpètua de la Mogoda el 1971. El seu pare era ramader, i la seva mare, mestra d’educació infantil, i va començar al teatre “com tants actors d’aquest país, amb *Els pastorets* i el teatre d’aficionats”. Com tants, també, va començar una altra carrera, “la que menys em molestava”, Periodisme, però no la va acabar. La va compaginar dos anys amb l’Institut del Teatre i després va començar a treballar amb Calixto Bieito a *El rei*

Joan o Amfitrió. Què l’atreia del teatre? “Al principi hi havia part important d’exhibicionisme, narcisisme, voluntat d’ensenyar-te, però quan ja t’has ensenyat, llevat que tinguis un gran ego, comences a valorar mil coses que tens per aprendre”. Per això, el que més li agrada avui és tancar-se a assajar amb els companys un bon text i barallar-se “amb una cosa que t’ha tocat quan la llegies i intentar donar-li vida, crear aquesta màgia. És un petit assaig de la vida. No hi ha cap altra vida a l’escenari, però sí vibracions més intenses”.

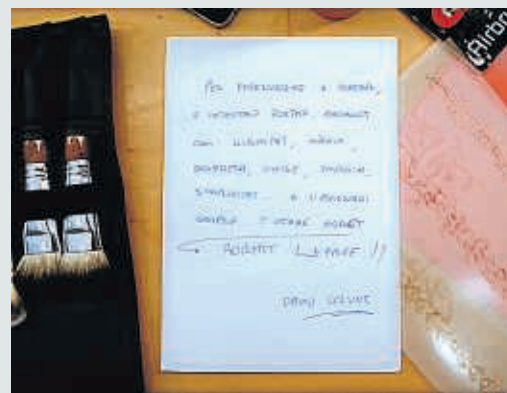
I tot aquest remolí, aquesta relació amb el text, és el que, diu, ha portat a actors com Julio Manrique, Marc Martínez, Raimon Molins i ell mateix a dirigir. “Quan jo vaig començar els actors sortíem a les banderoles de les obres. Ara ja fa vuit anys que han desaparegut i el director està en la mateixa tipografia que l’autor. Hi ha hagut una espècie de dictadura del director i de la seva marca. Veuràs un Bieito i saps el que és, un Rigola i el mateix. I ara hi ha una reacció davant això i el treball de l’actor té de nou certa importància. El públic ho necessitava, perquè així hi ha una relació més pròxima entre la història i els actors, que són els que en el fons la transmeten”.

No només ha passat de ser actor o director per això. “Si no, t’acabes menjant espectacles i textos que no saps qui els ha pogut triar. Et truquen i et diuen: ‘Aquest és el tercer text menys dolent d’aquest autor’. I ho hem de fer? Com a actor t’has vist defensant davant un públic a qui no li interessava gaire coses que a tu tampoc no t’interessaven i dius, ja que ens hi po-

sem, busquem nosaltres coses que interessin”. Així, els actors, i els mateixos autors, que també dirigeixen cada vegada més les seves pròpies obres, propugnen dinàmiques d’equip davant alguns directors convertits en petits *napoleons*. “Uns de més graciosos que d’altres”, somriu Selvas, que es reconeix “una mica inconscient”. “Sóc el mínim segur com per a poder ser insegur. Si tinc un pecat capital seria la supèrbia”, diu. Per això respon a qualsevol pregunta. “El teatre barceloní? Hi ha falta de model. Des que Focus pren una part del model teòricament públic, el públic ha entrat en una espècie de crisi que no s’acaba de desenrocar encara que faci coses genials. Veus la cartellera anglesa, la d’Amsterdam, i els teatres públics tenen una potència incomparable en coherència de les propostes i pulsió teatral”.

La televisió, on ha participat a *Nissaga de poder* o *La Riera*, va suposar el salt a la popularitat. “I et dona molt ofici i una pasta, pots pagar la hipoteca, les reformes al pis, perquè el teatre dona molt poc diners”. Però els moments clau de la seva carrera han estat al teatre, especialment quan Robert Lépage el va dirigir a *El polígraf*. Un altre punt d’inflexió va ser començar a dirigir. I un altre, la mort del seu pare. “Em va posar les traves que va creure que m’havia de posar per al teatre, però després em va dir que endavant, que cal intentar ser feliç i el millor és saber el que un vol i lluitar per això. No tenia res a veure amb aquest món, i el relacionava amb putes i marietes, però em va dir que hi lluités. M’ha quedat alguna cosa d’aquesta fortalesa que té la relació amb la terra”.

EL MEU MESTRE

“Robert Lépage, per ensenyar-me a portar a escena paraules com llibertat i màgia”

■ A David Selvas el va marcar el director canadenc Robert Lépage, per a qui va protagonitzar *El polígraf* amb Laia Marull. “El seu món connecta molt amb mi. Si sabés fer les coses que imagino, serien així, aquesta cosa tan plàstica i estètica, però amb un contingut important, aquests viatges que planteja, l’espectacle total, van ressonar en mi i em van obrir el món. Va obrir una porta, com Brook o Kantor en el seu moment, i a més és tranquil, accessible, divertit, budista, el preocupa que t’ho passis bé. Jo també vull a la meua feina que l’equip voli i t’aporti coses”.